

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobkyně **D. P.**, zastoupené Mgr. Petrem Kazderou, advokátem se sídlem 28. října 2663/150, Ostrava, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1/376, k žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 29.7.2015 č.j. MPSV-UM/19837/15/9S-MSK a ze dne 1.9.2015 č.j. MPSV-UM/22932/15/9S-MSK, ve věci doplatku na bydlení

t a k t o:

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Ustanovenému advokátovi **Mgr. Petru Kazderovi** se odměna určuje částkou **9.438,- Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- IV. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I.

[1] Předmětem sporu byla výše doplatku na bydlení.

[2] Žalobkyně dne 13.11.2015 osobně u zdejšího soudu podala blanketní žalobu proti rozhodnutím č.j. MPSV-UM/19837/15/9S-MSK ze dne 29.7.2015 a ze dne 1.9.2015 č.j. MPSV-UM/22932/15/9S-MSK. Zdejší soud usnesením z 19.11.2015 žalobkyni vyzval k doplnění žaloby a žalobkyně dne 3.12.2015 u zdejšího soudu doplnila žalobu, ve které uvedla, že byly nesprávně posuzovány dvě osoby v bytě, nikoliv jen její osoba. Dále, že rozhodnutí žalované nikdy neobdržela, ale fotokopie rozhodnutí jí byly předány až na úřadu práce pracovníci Bc. M. G. v listopadu 2015, když se přišla dotázat, kdy ministerstvo rozhodne. Současně požádala o ustanovení advokáta a osvobození od soudních poplatků a předložila napadená rozhodnutí.

[3] Soud vyhověl žádosti žalobkyně o ustanovení advokáta rozhodnutím ze dne 8.3.2016. Ustanovený advokát rozvedl dva žalobkyní predestřené žalobní body v doplněné žalobě následovně:

- K žalobnímu bodu k otázce doručování žalovaným uvedl, že žalovaný při doručování obou rozhodnutí postupoval v rozporu s ust. § 20, § 23, 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen s.ř.), neboť obě rozhodnutí doručoval žalobkyni na adresu V. 14, O.-M. H.a po uplynutí úložní doby 10 dnů považoval obě rozhodnutí za doručená. S důrazem na § 19 odst. 3 s.ř. uvedl, že žalobkyně v žádosti o doplatek na bydlení ze dne 28.1.2015 uvedla jako doručovací adresu - adresu svého trv. bydliště, tedy M. 238/9, O. a na tuto adresu jí správní orgán I. stupně všechny písemnosti zasílal. Žalobkyně si všechny písemnosti od správního orgánu I. stupně na adrese M. 238/9, O. vyzvedávala. Žalovaný tak neměl co doručovat svá rozhodnutí na adresu V. 14, O.-M. H. Rozhodnutí ze dne 29.7.2015 tak nebylo žalobkyni doručeno dne 13.8.2015 a rozhodnutí žalovaného ze dne 1.9.2015 nebylo žalobkyni doručeno dne 14.9.2015, jak tvrdí žalovaný, ale konkrétní den doručení těchto obou rozhodnutí je nutný dovozovat z osobní účasti žalobkyně na Úřadu práce ČR – Krajské pobočce v Ostravě, kterou žalobkyně uskutečnila v první polovině listopadu 2015, kdy jí sociální pracovnice tohoto správního orgánu Bc. M. G., DiS seznámila s oběma rozhodnutími žalovaného a vyhotovila jejich fotokopie.
- K druhému žalobnímu bodu ohledně užívání ubytovací místnosti pouze žalobkyní či i další osobou odkázal na ust. § 8 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, a zdůraznil, že v případě žalobkyně nelze vycházet z žití dvou osob v ubytovací místnosti, a to jednak z důvodu správného výkladu pojmu „užívat“, jež je obsaženo v ust. § 8 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi, a jednak podporováno zápisem sociální pracovnice ze sociálního šetření ze dne 3.3.2015, kde v části označené jako „bytové poměry“ uvedeno, že počet osob na pokoji je 1. Taktéž ze smlouvy o ubytování ze dne 22.1.2015, která byla uzavřena mezi žalobkyní a ubytovatelem vyplývá, že společně s žalobkyní ubytovací místnost neužívá další osoba. S ohledem na uvedené správní orgány nesprávně vyložily a aplikovaly citované ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi, když přihlédly při určování odůvodněných nákladů na bydlení k další osobě, která dle závěru žalovaného užívá ubytovací místnost společně se žalobkyní, což bylo

příčinou, že doplatek na bydlení nebyl žalobkyni přiznán ve vyšší výši. V postupu žalovaného je shledán tak rozpor s ust. § 2 odst. 4 s.ř. Navrhl zrušit obě rozhodnutí a vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[4] **Rozhodnutím ze dne 29.7.2015** č.j. MPSV-UM/19837/15/9S-MSK žalovaný podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a napadené rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 12.5.2015, č.j. 264 883/2015/OOI, kterým byl dle ust. § 44 odst. 3 a odst. 7 písm. b), § 61 a § 67 zákona o pomoci v hmotné nouzi snížen doplatek na bydlení z 3.154,- Kč na 3.112,- Kč měsíčně ode dne 1.4.2015 potvrdil. V odůvodnění žalovaný zdůraznil, že odvolatelka obývá pokoj na ubytovně se spolubydlíci. Normativní náklady na bydlení dle zákona o státní sociální podpoře pro dvě osoby v obci nad 100 000 obyvatel činí 8.807,- Kč, kdy 90 % z této částky je 7.926,30 Kč. Poměrná část činí pro jednu osobu 3.963,15 Kč. Prvoinstanční správní orgán stanovil tedy v případě odvolatelky odůvodněné náklady na bydlení ve výši 3.963,15 Kč. Prvoinstanční správní orgán na základě výše uvedeného stanovil nově výši doplatku na bydlení v souladu s ustanovením § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Výše doplatku na bydlení v měsíci dubnu 2015 činila rozdíl mezi částkou odůvodněných nákladů na bydlení připadajících na měsíc březen 2015 (3.963,15 Kč), sníženou o příspěvek na bydlení vyplacený v měsíci bezprostředně předcházejícím aktuálnímu kalendářnímu měsíci (0 Kč), a částkou, o kterou příjem odvolatelky (2.840,- Kč) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí (1.422,- Kč) převyšuje částku živobytí odvolatelky (3.410,- Kč). V případě odvolatelky činí tento rozdíl 3.112,- Kč, což je nově stanovena výše doplatku na bydlení v měsíci dubnu 2015.

[5] **Rozhodnutím ze dne 1.9.2015** č.j. MPSV-UM/22932/15/9S-MSK žalovaný podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 1.7.2015 č.j. 352148/2015/OOI, kterým byl dle ust. § 33, § 35, § 44, § 61 a § 67 zákona o pomoci v hmotné nouzi přiznán doplatek na bydlení ve výši 3.154,- Kč měsíčně od února 2015, potvrdil. Rozhodnutí odůvodnil zejména tím, že odvolatelka obývá dvoulůžkový pokoj společně s cizí ženou, se kterou netvoří okruh společně posuzovaných osob a pro stanovení výše odůvodněných nákladů na bydlení je nutno k této cizí ženě přihlížet. Normativní náklady na bydlení pro 2 osoby v obci, která má více než 100 000 obyvatel, činí částku 8.807,- Kč. 90 % normativních nákladů na bydlení činí částku 7.926,30 Kč a podíl pro jednu osobu 3.963,15 Kč. Částka živobytí odvolatelky činí částku životního minima 3.410,- Kč, v měsíci únoru 2015 pobírala příspěvek na živobytí ve výši 1.422,- Kč. Vzhledem k tomu, že rozdíl mezi částkou odůvodněných nákladů na bydlení (3.963,15 Kč) sníženou o příspěvek na bydlení (0,- Kč), a částkou, o kterou příjem odvolatelky (2.797,87 Kč) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí (1.422,- Kč) převyšuje částku živobytí odvolatelky 3.410,- Kč, činí 3.154,- Kč, byla výše doplatku na bydlení stanovena v souladu s právními předpisy.

[6] Krajský soud žalobu projednal u ústního jednání dne 31.8.2016. Soud vzal za prokázané s ohledem na obsah správního spisu, že žalobkyně žalobu podala včas. K důvodnosti žaloby soud vyšel z obsahu správního spisu a tam založené smlouvy o ubytování uzavřenou podle § 23, § 26 a nasl. OZ mezi ubytovatelem Ing. M. G. a ubytovanou D. P., bytem M. 238/9, O.-K. ze dne 22.1.2015, kde v části III. smlouvy

„úhrada za bydlení“ uvedeno, že úhrada za bydlení a služby spojené s ubytováním v ubytovně činí částku ve výši 4.000,- Kč měsíčně se splatností k 31.1.2015 a dále vždy k prvnímu dni příslušného měsíce. Dále, že ubytovaný je oprávněn užívat pro přechodné ubytování prostor označený jako buňka č. X o výměře 21,1 m² + příslušenství, dále tam založený záznam ze sociálního šetření v místě sepsaný 3.3.2015 ve 13.00 hod., kde v části bytové poměry uvedeno ubytovna I. poschodí, počet osob na pokoji 1, č. bytu X, v řádku označeném „nájemné“ je natištěno 8.000,- a vedle toho rukou napsáno 4.000,-, tam založeného rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajská pobočka v Ostravě ze dne 16.3.2015 o přiznání doplatku na bydlení ve výši 3.154,- Kč měsíčně od února 2015, založené sdělení formou e-mailu od pí N. o obsahu, že „paní D. P. bydlí na pokoji č. X od 2/2015. Bydlela s p. L. A. do 5/2015 a nyní bydlí s p. B. R.“, dále založeným rozhodnutím z 1.7.2015 s poskytnutím doplatku na bydlení od února 2015 ve výši 3.154,- Kč. Dále soud vzal za prokázané stejnopisem smlouvy o ubytování paní L. A. a ubytovatelem Ing. M. G. ze dne 9.2.2015, že jmenovaná byla rovněž ubytovaná v buňce č. X na V. 10 a smlouva byla sjednaná na dobu určitou, a to na dobu 1 roku od podpisu smlouvy. K opakované žádosti soudu na ubytovatele ohledně situace bydlení v buňce č. 117 v roce 2015 soudu dne 17.8.2016 e-mailem sděleno z adresy X, že paní R. B. bydlela na pokoji č. X v období od 4.6.2015 do 2.7.2015.

[7] Soud dne 31.8.2016 žalobu zamítnul. Proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 31.8.2016 č.j. 20Ad 62/2015-86 žalobkyně podala kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud shledal důvodnou rozsudkem ze dne 26.1.2017 č.j. 7 Ads 204/2016-36, neboť nebylo postaveno na jisto, kde vlastně a s kým stěžovatelka bydlela, jestliže ze smluv vyplynulo, že stěžovatelka měla pronajatý pokoj v ubytovně umístěné na adrese V. 14, její údajná spolubydlící A. L. v ubytovně umístěné na adrese V. 10 a smlouvu ve vztahu k R.B. soud k dispozici neměl. Nejvyšší správní soud zavázal zdejší soud v dalším řízení náležitě zjistit skutkový stav věci stran užívání předmětného pokoje stěžovatelkou a další osobou.

[8] Krajský soud tak v dalším řízení vyžádal u ubytovatele Ing. M. G. smlouvy o ubytování všech osob v budově V. 14, O. v období leden až červenec 2015, na což bylo odpovězeno e-mailovou zprávou dne 17.3.2017 bez ověřeného podpisu, že pracovnice omylem vepsala smlouvu pro paní D. P. na budovu 14 místo na budovu 10. Z dalšího sdělení ubytovatele ze dne 28.7.2017 zjištěno, že spolubydlící u p. P. byly: G. B. (příchod 1.1.2015 – odchod 4.2.2015), L. A. (příchod 9.2.2015 - odchod 29.4.2015) a B. A. (příchod 4.6.2015 – odchod 2.7.2015). Z předložených smluv zjištěno, že smlouva ve vztahu k pí B. G. uzavřena dne 1.1.2015 na budovu V. 10, buňka X, ve vztahu k pí A. L. smlouva ze dne 9.2.2015 na budovu V. 10, buňka č. X a ve vztahu k pí R. B. smlouva ze dne 23.3.2015 na budovu V. 10, buňka č. 104.

[9] U jednání soudu dne 30.8.2017 svědkyně Bc. M. G., pracovnice Úřadu práce, Krajská pobočka Ostrava, uvedla, že neví, kdo z jejich kolegů provedl sociální šetření u žalobkyně dne 4.3.2015. Ze záznamu o sociálním šetření lze zjistit, že bylo provedeno v ubytovně V. 10 na pokoji č. X. Ubytovatelem je rozdíl mezi V. 10 a V. 14 předestřen tak, že v jedné budově jsou ubytovávány rodiny s dětmi, má zato, že je to v budově č. 14 a ve druhé jednotlivci, avšak nemůže potvrdit, že se to dodržuje striktně. Dále, že při sociálním šetření je vždy přítomen posuzovaný, a že bylo šetření provedeno na č. 10, vyplývá z toho, že tuto adresu žadatelka uvedla v žádosti. K dotazu dále uvedla, že pro

ni by nebylo rozhodující, zda žalobkyně užívá pokoj na č. 10 či 14, dále, že při návštěvě posuzovaného se vždy informují na recepci ubytovny. I v případě, že by s paní žalobkyní při podání žádosti v buňce nebydlela jiná osoba, by nebyla jiná výše normativních nákladů, rozhodující bylo to, že pobírala starobní důchod. Pokud se týká ubytování paní R.B., pak z obsahu správního spisu, konkrétně záznamu o sociálním šetření ze dne 26.3.2015 je zjištělé, že bylo provedeno na adrese V. 2510/10, číslo bytu 104 a dále na tomto pokoji v době sociálního šetření bydlela paní M.

[10] S ohledem na následné dokazování v dalším řízení soud nepochybně, že žalobkyně byla ubytovaná v budově V. č. 10, buňce č. X a to i přes námítky právního zástupce žalobkyně, který poukazoval na rozdílnost zápisů ze sociálního šetření u žalobkyně dne 4.3.2015 a u pí B. dne 26.3.2015, jestliže adresa v případě pí B. je uváděna znovu v části označené jako bytová anamnéza a u pí žalobkyně pouze v části osobní údaje. Je sice pravdou, že na smlouvě o ubytování ze dne 22.1.2015 je v části předmět ubytování uvedena adresa V. 14, nicméně na sociálním šetření ze dne 3.3.2015 je uvedena adresa V. 10, a tuto adresu uváděla sama žalobkyně v žádostech o dávky v hmotné nouzi. Soud, s ohledem na výpověď svědkyně Bc. G. a na uváděnou adresu žalobkyně samotnou, vzal bez jakéhokoliv dalšího dokazování za prokázané, že žalobkyně byla ubytovaná na adrese V. č. 10, O. a dále vzal za prokázané, s ohledem na předložené smlouvy o ubytování, že v téže buňce v období od 1.1.2015 do 4.2.2015 bydlela i paní G. B. a od 9.2.2015 do 29.4.2015 paní A. L. Soud proto upustil od dalšího dokazování výsledkem ubytovatele či jeho zaměstnance.

[11] Výše doplatku na bydlení (za kalendářní měsíc) je vyjádřen vzorcem $DnB = (ONB - PnB) - (P + PnŽ - Ž)$, když ONB jsou odůvodněné náklady na bydlení za aktuální měsíc, PnB je příspěvek na bydlení, P znamená příjem, PnŽ příspěvek na živobytí a Ž částka živobytí. V případě žalobkyně konkrétně viz níže:

[12] Odůvodněnými náklady na bydlení jsou myšleny takové náklady, které jsou uznatelné pro nárok a výši dávek a je pravdou, že mohou být buď stejné, nebo nižší než náklady skutečné, které osoba orgánu pomoci v hmotné nouzi v rámci žádosti o dávku fakticky předkládá. Do odůvodněných nákladů se započítává nájemné a pravidelné úhrady za služby spojené s užíváním bytu, přičemž však je stanovena maximální hranice za pomoci tzv. normativních nákladů na bydlení s odkazem na zákon o státní sociální podpoře (zákon č. 117/1995 Sb.). Dle § 34 písm. d) zákona č. 111/2006 Sb. do odůvodněných nákladů na bydlení se započítávají při užívání ubytovacího zařízení úhrada nákladů do výše, která je v místě obvyklá, avšak maximálně do výše 90 % normativních nákladů na bydlení podle [zákona o státní sociální podpoře](#). Dle ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb. *pokud užívají byt, jiný než obytný prostor nebo ubytovací zařízení se žadatelem o dávku nebo příjemcem dávky další osoby, určí se výše odůvodněných nákladů na bydlení podílem všech osob užívajících tentýž byt, jiný než obytný prostor nebo ubytovací zařízení, jako kdyby byly tyto osoby společně posuzované, a to bez ohledu na to, jestli tyto osoby o dávku žádají*. Výše normativních nákladů je určena zákonem o státní sociální podpoře a dále pro rok 2015 nařízením vlády č. 327/2014 Sb. Výše částek normativních nákladů na bydlení je odvislá od počtu obyvatel obce, ve které posuzovaná osoba bydlí a počtu osob užívajících byt. Dle § 26 odst. 1 písm. a) zákona č. 117/1995 Sb. normativní náklady na bydlení v bytech

užívaných na základě nájemní smlouvy pro dvě osoby činí 8.807,- Kč; 90% z částky 8.807 činí 7.926,-Kč. Odůvodněné náklady na bydlení se však dále určí s ohledem na dvě ubytované osoby v poměru počtu těchto osob, tzn., že na žalobkyni připadá jedna polovina, tj. 3.963,15 Kč. Žalobkyni tak nebylo možno do odůvodněných nákladů na bydlení započítat částku 4.000,- Kč, jak se žalobkyně domáhá, ale toliko částku 3.963,- Kč.

[13] Žalobkyně nebyla poživatelkou příspěvku na bydlení (PnB), protože neměla v ubytovně na Výstavní hlášen trvalý pobyt (tento je hlášen na adrese O. K., M. 238/9), když první podmínkou pro přiznání této dávky ze systému státní sociální podpory je trvalý pobyt (§ 24 zákona č. 117/1995 Sb.).

[14] Žalobkyně je poživatelkou starobního důchodu, který činil od lednové splátky 2015 3.550,- Kč měsíčně (P), přičemž došlo k navýšení starobního důchodu od lednové splátky 2015 o 79,- Kč měsíčně. Příjem žalobkyně za měsíce listopad 2014 až leden 2015 činil v průměru 3 497,33 Kč (§ 10 odst. 2 zákona č. 111/2006 Sb.). Dle ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 111/2006 Sb. se za příjem považuje 80 % z důchodů poskytovaných v rámci důchodového pojištění; v případě žalobkyně tak částka 2.797,87 Kč.

[15] Žalobkyni byl přiznán příspěvek na živobytí (PnŽ) od února 2015 ve výši 1.422,- Kč měsíčně za měsíce leden až únor 2015.

[16] Částka na živobytí pro jednu osobu (Ž) k datu vydání napadeného rozhodnutí činila 3.410,- Kč. (Částka živobytí se stanovuje pro každou osobu individuálně. U dospělé osoby činí částku živobytí nejméně částka existenčního minima ve výši 2.200,- Kč, za splnění dalších podmínek např. prokazují snahu zvýšit si příjem uplatněním nároků a pohledávek, prodejem či jiným využitím majetku a vlastní prací, může dosáhnout částky životního minima u osamělého jednotlivce 3.410,- Kč).

[17] Dosazením hodnot uvedených v odstavcích [12 až 16] tohoto rozsudku do vzorce uvedeného v odstavci [11] tohoto rozsudku zjistíme rozdíl mezi částkou odůvodněných nákladů na bydlení sníženou o příspěvek na bydlení a částkou, o kterou příjem osob zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí převyšuje částku živobytí: $3\,963,15 - (2\,797,87 + 1\,422 - 3\,410) = 3\,154,-$ Kč. Soud pro úplnost vzhledem k podrobnému odůvodnění stanovení vlastní výše doplatku na bydlení odkazuje na napadené rozhodnutí, resp. na odůvodnění tohoto rozhodnutí, které obsahuje podrobný a zcela srozumitelný postup výpočtu předmětné dávky.

[18] Podstatou žalobního bodu vztahujícího se ke stanovení výše doplatku na bydlení bylo tvrzení, že spolubydlící fakticky trvale nevyužívala předmětného bytu a správními orgány byl tak nesprávně provedený výklad ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb., když navíc správní orgán si neopatřil dostatek přesvědčivých důkazů o tom, zda s žalobkyní jiná osoba předmětnou buňku užívala.

[19] Soud nepřisvědčil tomuto žalobnímu bodu a odkazuje jednak na již výše uvedené, kdy dospěl k závěru, že žalobkyně sdílela přinejmenším v období od 22.1.2015, od nástupu žalobkyně na ubytovnu, do 4.2.2015 a od 9.2.2015 do 29.4.2015

vždy pokoj s jinou osobou. Krajský soud rovněž nepřisvědčil žalobě v tom, že rozhodující bylo, zda druhá ubytovaná osoba se v buňce skutečně zdržovala či nikoliv. Dle soudu je rozhodující, že v posuzovaném období na předmětnou buňku č. X měla uzavřenou smlouvu vedle žalobkyně vždy další osoba. To, zda se tam ubytovaná osoba skutečně zdržovala či nikoliv, není rozhodující, rozhodující je, že měla uzavřenou smlouvu o ubytování, ve které byla stanovena výše nájemného včetně dalších nákladů za bydlení, což pro každou takto ubytovanou osobu činilo 4.000,- Kč měsíčně. Dohromady tak náklady za uvedenou buňku měsíčně činily 8.000,- Kč. Není sporné, že se jednalo o osoby, které spolu nehospodařily.

[20] Soud nepřisvědčil ani námitce ohledně porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Dle soudu rozhodnutí ze dne 29.7.2015 je zcela srozumitelně odůvodněno, je naprosto zjiitelné, z jakých skutečností správní orgán vycházel, z jakých vstupních hodnot výši dávky stanovil a v žádném případě soud nedospěl k závěru, že na základě zjištěných skutečností bylo rozhodnuto v rozporu s okolnostmi daného případu. Stát žadateli o dávku doplatku na bydlení nehradí veškeré náklady, které skutečně vynakládá za zajištění potřeby bydlení, ale dávky poskytuje pouze v případě, že určitým způsobem definované náklady bydlení přesáhnou stanovenou hranici s cílem zachovat žadateli takovou částku příjmů, aby jeho výživa a základní osobní potřeby byly zajištěny na zákonem stanovené úrovni.

[21] Krajský soud hodnotil nejen napadené rozhodnutí, ale i zákonnost správního řízení, které předcházelo vydání napadených rozhodnutí, dle skutkového a právního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

V.

[22] O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto dle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s., podle nichž má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl v řízení úspěch a úspěšný žalovaný nemá právo na náhradu ze zákona.

[23] Ustanovený právní zástupce u jednání soudu dne 30.8.2017 účtoval úkony, které provedl po vydání rozhodnutí zdejším soudem dne 31.8.2016, a to šest úkonů právní služby sestávající z jednání s klientem ve dnech 26.9.2016 a 29.8.2017, jedenkrát písemné podání – kasační stížnost ze dne 27.9.2016, dvakrát nahlížení do spisu u KS v Ostravě dne 26.9. a 15.8.2017, účast u jednání soudu dne 30.8.2017, šestkrát náhrada hotových výdajů a DPH. Celkem 9.438,- Kč. Soud přiznal náhradu nákladů řízení v požadované výši, při konkretizaci: **6.000,- Kč** za 6 úkonů právní služby (6 x 1.000,- Kč dle § 9 odst. 2, § 7 bod 3, § 11 odst. 1 písm. c/, d/, f/ a g/ vyhl.č. 177/1996 Sb., v platném znění) plus šestkrát paušál dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky (6 x 300,- Kč), tj. **1.800,- Kč**. S ohledem na skutečnost, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, byla částka 7.800,- Kč navýšena o 21 % (**1.638,- Kč**), tj. celkovou

částku 9.438,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[24] Pro úplnost k odměně ustanoveného advokáta krajský soud dodává, že odměna za zastoupení před zdejším soudem do dne jeho rozhodnutí dne 31.8.2016 byla rozsudkem ze dne 31.8.2016 č.j. 20Ad 62/2015-86 přiznána ve výši 14.157,- Kč a advokátovi vyplacena dne 12.10.2016. Uvedený rozsudek zdejšího soudu byl však rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 26.1.2017, č.j. 7 Ads 204/2016-36, v celém rozsahu zrušen, tedy i ve výroku III. ohledně odměny ustanoveného advokáta a věc vrácena Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení se závazáním, aby bylo v dalším řízení rozhodnuto i o nákladech řízení o kasační stížnosti. Vzhledem k uvedenému tak soud přiznal advokátovi odměnu již jen za úkony, které byly provedeny po vydání rozhodnutí zdejším soudem dne 31.8.2016.

[25] Výrok IV. tohoto rozsudku je odůvodněn ustanovením § 35 odst. 8 věta první za středníkem s.ř.s., dle kterého ustanovenému zástupci hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 30. srpna 2017

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně